

lig komisk, men hvis han følte det selv, var han det næppe i saa høj en Grad. Det komiske er, at han ikke har den fjerneste Ide om det selv. Jeg har en Uniforms- og Herreekviperingsforretning paa Stroget, herfra studerer jeg Manden. Det naragtige er hans Omraade, kun har han i denne som i andre Brancher flere Felter end Kvinden. Blandt mine Kunder er alle Typer: Militære, Civile, Modejægere, Porcellainsfigurer og forsorne Genier. Min Stræben gaar ud paa at karrikere dem, jo værre de ser ud des flere Naragtigheder paanøder jeg dem. Naar de saa skriger i alle Regnbuens Farver, blaatærnede, grønne og rødstrubede med højrode og himmelblaa Slips, gennemstukne af Gulddolke; med Benklæder, snart stramme som Trikot, snart vide som Sække, Skøder snart ved Hælene, snart halvt oppe paa Sædet, da trykker jeg dem Monoklen i Øjet, lader Pincenez springe paa Næsen, overører dem med Pomader og duftende Vande og stikker dem Stokken, Overlegenhedens Symbol, i Haanden, da holder jeg dem Spejlet for Øjnene og fryder mig, naar Bevidstheden om Uimodstaaelighed lynrer tilbage fra Spejlet mod mig. Mere og mere skrigende Farver, stramme Benklæder, stærkere Pomader overdænger jeg dem med, ja, alt, hvad der gør dem endnu latterligere, og jeg hviler ikke, før det fænomenale hviner ud af hele Gestalten. Naar de da gaar fra mig, guldgallonerede, himmelblaa og spinatgrønne, vexelvis kalveknæede, rundryggede og hjulbenede, saa udstafferede, at ingen Paafugl vilde skamme sig over Bekendtskabet, da fryder jeg mig, da kruser et bittert Smil mine Læber, og jeg hviler paa mine Gærninger. Og nu en Skaal for Manden, den lavrbærkransede, pincenezbærende, stramhandskede Chapeau-bas Type.«

Herefter rejser den næste sig. Hun ser ud som et Barn, og dog har hun et utrolig erfarent Træk i sit Fysiognomi; hun er fin og lille, nydelig og fix, fuld af en Baldames Koketteri og dog præget af noget sælsomt ironisk:

»Mit Fag,« siger hun, »er nærmest at være Bal- og Modedame. Fra min Barndom af er jeg vænnet til at nære Ærbødighed mod og beundre det besynderlige Væsen, man kalder Manden. Hvorfor? det ved jeg ikke, men mit hele Liv har været en Forsken efter at faa det at vide. Ved Selskaber, Teater og Baller, paa Promenader og Skovture møder jeg op, yderlig moderne og iøjnefaldende; mit Haar bruser i et horgult Lokkehav og staar som en Uldparyk ned over mine Øjne, min Hals og mine Arme er blottede lige til det tilladelige, min Tournure trods enhver Beskrivelse, og min spidse Hattepul nærmer sig det himmelstormende. I mit alt andet end tilbageholdende Væsen lægger jeg alt, hvad der er udæskende, lokkende og besnærende, min Konversation er pjanket, mine Bemærkninger tilstrækkelig aandløse, og mit Blik tilpas letfærdigt. Men nu, mine Damer, tænk dem det utrolige, min Apparition synes aldrig at mishage, tværtimod som oftest i høj Grad at behage Mændene. Jeg tænkte mig disse som Apostle, opfyldte af ædel Iver for at fremme deres alvorsfulde Gærninger, disse, der havde lært saa meget, tænkt saa meget og handlet saa meget, og mit Væsen var som en Slags Trods, en Fortvivlelsens overmodige Hang til at forarge. Og jeg nærmede mig dem som

en Paria nærmer sig Aristokratiet, udvendig pukkende paa sin Ret, indvendig ængstelig for at mishage, skælvende for Kritik. Men Mishag var som blæst bort, Henrykkelse stod i alles Miner, og jo aandløsere min Passiar var, des vildere Bifald høstede jeg, jo letfærdigere min Mimik og Paaklædning var, des mere Hyldest og Beundring.

Ja, mine Damer, min Forundring steg, disse op-højede Guder, disse Titaner i jordiske Hylstre, udrustede med al Intelligens og Indsigt, — at de skulde acceptere mig, juble over mig, ligge paa Knæ for mig, ja, begaa utrolige Dumheder for min Skyld. Jeg var længe om at forstaa det, men til sidst, da Sandheden gik op for mig, betragtede jeg det som mit Kald at styrte disse Titaner; og derfor møder jeg op ved Fester og Baller, udstyret med alle jordiske Tilløkkelser. Naar som helst en Mand føler sig sikker paa sit olympiske Bjærg, saa nærmer jeg mig ham, og jeg hviler ikke, før han Fjed for Fjed er kommet ned til mig, ja langt nedenfor, da byder jeg ham Farvel med Latter og gaar til den næste. En Skaal for ham, dette besynderlige Væsen, denne aldrig løste Gaade, som kaldes Manden.«

Alle tav og tomte deres Glas.

Nu rejste den tredje sig. Hun var middelhøj, havde sværmeriske Øjne ligesom af Vane, ti hendes Udtryk var ellers haardt og bittert.

»Mine Damer!« raabte hun, »jeg studerer Manden, ikke den almindelige private Type, men den officielle, ham der tales om, skrives om, disputeres om, ja ham, man for at tale i det kvindelige Duellant-sprog, rives om. Jeg mener alle de store i Faget, Skuespilleren, Præsten, Forfatteren, Kunstneren, Musikeren og Helten. Jeg forfølger dem, ingen er sikker; jeg overdænger de udøvende Kunstnere med Kranse, Bouketter, Sofapuder og alle Slags Gaver, jeg møder ved deres Førsteforestillinger, tiljubler dem og hylder dem. Jeg venter paa dem ved Udgangen for at ledsage dem, jeg besøger dem i deres Privatboliger, jeg tilskriver dem utallige Smaabilletter og lader stedse min Beundring til Skue, grænsende til Afsindighed. De store Prædikanter følger jeg gennem tykt og tyndt, med min Kirkestol i Haanden farer jeg fra Østerbro til Froprædiken paa Vesterbro, fra Kristianshavn til Aftengudstjeneste i Bethesda. Jeg placerer mig lige under Prædikestolen, kiler til alle Modepræsternes Møder, løber til deres Hjem og raadspørger dem om min Sjæl; jeg gaar til alle offentlige Forsamlinger, slutter mig til alle de store Talere, slutter Kreds med mine Veninder om store Politikere, omgjerder dem alle med en Trop Tilhørerinder, i hvis Øjne Afsindet luer omkap med Tilbedelsen, kort sagt, jeg lægger Sten paa Sten for at gyde Malurt i Selvforgudelsens Sødme, idet jeg kaster Latterlighedens Skær over Vedkommende.

Kun faa modstaar i Længden denne ihærdige Forfølgelse, og selv de største styrtes til sidst ud i Komikens tragiske Bølger. Naar jeg paa min Vej møder en flammende entusiastisk Reformatorsjæl, endnu uberørt af den officielle Rus, da tilkalder jeg alle mine Søstre, vi slaar Kreds om ham og hviler ikke, før han er styrtet, og vi hører Samfundets Latter ved hans Fornufts Ligbegængelse. Jeg vil udraabe